

[Alfred Jørgensen.]

arbejdende kommission til dybtgående behandling af disse vigtige spørgsmål.

Poul Sørensen: Jeg skal ikke nægte, at jeg havde ventet en lidt anden form fra den højtærede minister over for det forslag, som det konservative folkeparti har fremsat. Ministeren har ret til at anvende den arrogante form, han benyttede, men jeg vil dog gerne her fra talerstolen sige til den højtærede minister, at jeg finder, det havde været heldigere, om han på saglig vis var gået ind i drøftelser af de ting, der her er stillet forslag om, i stedet for at benytte den form, som blev bragt i anvendelse. Ministeren har så sandelig ingen grund til i øjeblikket — og vel heller ikke ellers — at optræde sådan, som vi i dag har været vidne til.

Det er nødvendigt for mig at minde om et par ting, således som skoledebatten er forløbet i de sidste tider. Den højtærede minister fremsatte sine skolelovsforslag den 5. oktober sidste år; der blev nedsat et udvalg den 4. november, og dermed begyndte arbejdet med denne uhyre omfattende sag. Sammenlignet med den tid, behandlingen af andre lovforslag tager, måtte man vel forvente, at der derefter ville blive rimelige arbejdsmuligheder for udvalgets medlemmer og rimelig tid for grupperne til at tage stilling i tiden fremefter. Den 1. marts 1956 blev lovforslagene fejlet af bordet. Dagen før, om eftermiddagen, var ordførerne kaldt til forhandling med ministeren med besked om, at nu skulle der tages stilling til det obligatoriske 8. skoleår. Vor gruppe, som har interesse for det 8. skoleår, hvad jeg tidligere personligt har givet udtryk for, var ikke i stand til at give endelig besked herom. Næste morgen blev udvalget indkaldt; dér blev meddelelsen givet udvalget, og derefter modtog vi ved frokosttid en skrivelse fra den højtærede minister, hvorefter alle blev gjort bekendt med, at det, den højtærede minister havde lovsunget ud over landet i månedsvis, med ét slag var taget af bordet, var færdigt. Der blev føjet til: men denne skitse — altså den nye — står jeg for så vidt ikke inde for, for jeg har ikke haft tid til at gennemlæse den. Det er dog, synes jeg, en passage i dansk skolepolitik,

som fortjener at blive erindret, når vi nu drøfter de nye lovforslag.

Jeg vil gerne gøre endnu et par bemærkninger. Jeg ved meget vel, at denne drøftelse begribeligvis ikke kan bringes til afslutning i eftermiddag; men da det er første behandling, er det vel tilladt at forsøge, om man kan få spørgsmål besvaret. Det foreslås altså, at de 5 år, som vi hidtil har haft som grundlag, skal ændres til 6 år. Jeg skal ikke over for det høje ting karakterisere, hvad vi føler det vil betyde for den eksamensmellemskole, som titusinder og atter titusinder af hjem føler sig knyttet til. Ikke mindst — det må jeg sige til det ærede medlem hr. Horn — er socialdemokratiets tillidsmænd indstillet således, som jeg her har angivet, hvilket der blev givet udtryk for på det møde, jeg deltog i i Odense. De ønsker at stå vagt om eksamensmellemskolen.

Det er sagt klart af mit partis ordfører, så det skal jeg ikke argumentere videre for her i salen, men jeg vil gerne i de få minutter, jeg vil tale, tage op til beskuelse de vilkår, der efter ministerens forslag skal gives den del af dette lands ungdom, som ikke kommer ind i realafdelingen. Der er vel ingen, der betvivler, at presset på realafdelingen vil blive lige så stort som det, vi nu har på eksamensmellemskolen. Der er ingen hjem, der vil ophøre med at gøre et arbejde for at få deres børn ført derover. Nu vil det ikke komme efter 5. klasse, men efter 6. klasse. De sidste tal, jeg har indhentet oplysning om, siger mig, at 52 pct. af landets børn bliver ladet tilbage; de kommer ikke ind i realafdelingen. Således er det nu. Det vil sige, at disse 52 pct.s vilkår — således har jeg opfattet lovforslaget, men jeg lader mig gerne rette — vil blive, at de kommer i en 7. klasse, men ikke med de kammerater, de har gået sammen med i 6 år, for halvdelen af disse er ført over i en ny klasse, nemlig i 1. realklasse. Derfor må denne 7. klasse suppleres med elever fra andre klasser, altså nye kammerater. Det er de vilkår, man vil byde eleverne i 7. klasse, så vidt jeg kan overskue lovforslagene. Dernæst tilbyder man som afslutning på skolegangen her i landet et frivilligt 8. skoleår. Når man tænker på de drøftelser, der har været ført om, hvor nødvendigt det er at give i hvert fald to — i vort